

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl samosoudkyní Mgr. Jarmilou Úředníčkovou v právní věci

žalobce: **S. W.**
státní příslušnost Tuniská republika
t. č. pobytem v Zařízení pro zajištění cizinců Vyšní Lhoty, 739 51
Vyšní Lhoty 234
zastoupen JUDr. Pavlem Kiršnerem, LL.M., advokátem, sídlem 120 00
Praha 2, Rumunská 1720/12

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra České republiky**
sídlím 170 34 Praha 7, Nad Štolou 3
o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 13. 10. 2025 č. j. OAM-1133/ZA-ZA11-D07-Z-
2025, ve věci zajištění v zařízení pro zajištění cizinců

takto:

- I. Žaloba **se zamítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobou podanou v zákonné lhůtě se žalobce domáhal zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí žalovaného, jímž byl žalobce podle § 46a odst. 1 písm. d) zákona č. 325/1999

Shodu s prvopisem potvrzuje I. M.

Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů zajištěn v zařízení pro zajištění cizinců. Podle § 46a odst. 5 zákona o azylu doba trvání zajištění byla stanovena do 19. 11. 2025 s možností dalšího prodloužení. Žalobce namítal, že omezení osobní svobody prostřednictvím zajištění cizince je ustálenou judikaturou opakovaně označováno za mimořádný prostředek, kterého lze užívat pouze v krajních případech. Zákon o azylu omezuje možnosti použití zajištění cizince pouze za situace, kdy není možné uplatnit zvláštní opatření podle § 47 zákona o azylu. Žalovanému vytkl, že nevyvinul žádnou aktivitu k tomu, aby zjistil, jaké jsou jeho osobní poměry. Poukázal na to, že na území České republiky žil s partnerkou paní H. V., státní občankou České republiky na adrese X. Na stejné adrese se zdržoval před zajištěním. Z napadeného rozhodnutí dle žalobce nevyplývá, že by se žalovaný možností užití mírnějších opatření ve smyslu § 47 zákona o azylu vůbec zabýval, natož pak k jakému závěru dospěl a zejména na základě jakých podkladů. Žalovaný byl také odpovědný za obstarání relevantních podkladů a jejich adekvátní vyhodnocení. Žalovaný se omezil toliko na závěry vyjádřené na str. 3 napadeného rozhodnutí. Rezignoval na zjištění jeho ochoty dodržovat zvláštní opatření dle § 47 zákona o azylu, praktickou možnost dodržování některého z mírnějších opatření se vůbec nezabýval a závěr o tom, že by opatření neplnil, založil výhradně na tom, že se v členských státech Evropské unie zdržoval nelegálně, aniž by se snažil zjistit, co ho k tomu vedlo, resp. jaký je jeho záměr, pokud jde o pobyt v Evropské unii apod. Zcela přehlédl fakt, že na území České republiky žije se svou partnerkou, což je zásadní faktor, pokud jde o jeho motivaci dodržovat uložené opatření. V možnostech žalobce bylo např. provedení výsledku jeho partnerky, která je občankou České republiky. Žalobce je tedy ve smyslu § 15 odst. 3 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, ve znění pozdějších předpisů, rodinným příslušníkem občana Evropské unie a k této skutečnosti měl žalovaný přihlédnout a přinejmenším provést výslech jeho partnerky. Měl se jej také specificky dotazovat na okolnosti jeho výskytu v České republice a ubytování. Za situace, kdy žalovaný aktivně nezjišťoval možnost nahrazení zajištění zvláštními opatřeními dle § 47 zákona o azylu, nemohlo dojít ani k adekvátnímu posouzení otázky, zdali je vůbec zajištění jako takové možné. Rozhodnutí žalovaného je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů.

2. Žalovaný v písemném vyjádření navrhl zamítnutí žaloby, odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí, z něhož obsáhle citoval a také na relevantní judikaturu.
3. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí žalovaného, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná. O žalobě soud rozhodl bez nařízení jednání, a to v souladu s § 46 odst. 8 zákona o azylu, neboť žádný z účastníků nenavrhl nařízení jednání, a ani soud nepovažoval nařízení jednání za nezbytné.
4. Ze správního spisu bylo zjištěno, že dne 6. 10. 2025 podal žalobce žádost o udělení mezinárodní ochrany na území České republiky. Dne 13. 10. 2025 poskytl údaje k podané žádosti o udělení mezinárodní ochrany a byl s ním proveden pohovor v jazyce arabském za přítomnosti tlumočnicka arabského jazyka. Žalobce sdělil, že z Tuniska vycestoval letecky do Turecka 9. 9. 2023. Následně pokračoval do Bulharska, Srbska, Maďarska a Spolkové republiky Německo. Cesta mu trvala 25 dnů. Při cestě do Německa jej kontrolovala v Rakousku policie. Sejmuli mu otisky prstů a nařídili mu pokračovat do zařízení pro žadatele o mezinárodní ochranu, což nerespektoval a pokračoval dál v cestě do Spolkové republiky Německo. Měl tam namířeno k manželce. Ve Spolkové republice Německo byl

Shodu s prvopisem potvrzuje I.M.

ubytovaný ve městě Regensburg v zařízení pro žadatele o mezinárodní ochranu. S manželkou nepobýval, měl konflikt s její matkou a následně se rozešli. V Německu se učil německy, absolvoval školení na provoz vysokozdvížného vozíku a pracoval ve skladu. Spolková republika Německo zamítla jeho žádost o udělení mezinárodní ochrany. Se svou současnou přítelkyní se seznámil v Německu, proto přicestoval právě do České republiky. Proti zamítnutí žádosti o azyl ve Spolkové republice Německo podal odvolání, ovšem neuspěl. Od ledna 2025 bydlel s přítelkyní v České republice. Je si vědom, že na území České republiky od měsíce prosince 2024 pobývá bez oprávnění.

5. Podle informací z policejní databáze CIS bylo žalobci 25. 3. 2025 Spolkovou republikou Německo stanoveno vyhoštění na dobu 3 let. Z výsledků sejmutí otisků v systému EURODAC vyplývá, že žalobce neoprávněně překračuje hranice členských států EU.
6. Vízum ani povolení k pobytu žalobci nebylo uděleno v minulosti žádným státem Evropské unie.
7. Ze správního spisu se podává, že dne 7. 10. 2025 byla správním orgánem odeslána žádost o zpětvzetí žalobce do Spolkové republiky Německo, které je v tomto konkrétním případě příslušné za podanou žádost o mezinárodní ochranu. Dne 8. 10. 2025 Spolková republika Německo uznala svoji příslušnost k podané žádosti o mezinárodní ochranu.
8. Podle ust. § 46a odst. 1 písm. d) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, v platném znění, ministerstvo může v případě nutnosti rozhodnout o zajištění žadatele o udělení mezinárodní ochrany v přijímacím středisku nebo v zařízení pro zajištění cizinců, nelze-li účinně uplatnit zvláštní opatření, jestliže bude přemístěn do státu vázaného přímo použitelným předpisem Evropské unie a existuje-li vážné nebezpečí útěku, zejména pokud se již v minulosti vyhnul provedení přemístění, nebo se pokusil o útěk anebo vyjádřil úmysl nerespektovat pravomocné rozhodnutí o přemístění do státu vázaného předpisem Evropské unie nebo pokud je takový úmysl zjevný z jeho jednání.
9. Podle ust. § 47 odst. 1 téhož zákona, zvláštním opatřením se rozumí rozhodnutím ministerstva uložená povinnost žadatele o udělení mezinárodní ochrany a) zdržovat se v pobytovém středisku určeném ministerstvem nebo b) osobně se hlásit ministerstvu v době ministerstvem stanovené.
10. Podle ust. § 47 odst. 2 téhož zákona, ministerstvo může rozhodnout o uložení zvláštního opatření žadateli o udělení mezinárodní ochrany, jestliže nastanou důvody podle § 46a odst. 1 nebo § 73 odst. 3, ale je důvodné se domnívat, že uložení zvláštního opatření je dostatečné k zabezpečení účasti žadatele o udělení mezinárodní ochrany v řízení ve věci mezinárodní ochrany.
11. Krajský soud zastává názor, že žádné z žalobních tvrzení o pochybení žalovaného neshledal důvodným. Skutkový stav byl dostatečně zjištěn a odpovídá okolnostem daného případu ve smyslu § 2 odst. 4 a § 3 správního řádu. Žalovaný vycházel především z vlastní výpovědi žalobce a ze zjištění z informačního systému. Rozhodnutí žalovaného je taktéž přesvědčivě odůvodněno. V průběhu správního řízení bylo zjištěno, že na území České republiky žalobce pobýval neoprávněně od měsíce prosince 2024. Také na území České republiky vstoupil neoprávněně ze Spolkové republiky Německo. Jeho žádost o udělení mezinárodní ochrany ze dne 6. 10. 2025 podaná na území České republiky je již třetí žádost o mezinárodní

Shodu s prvopisem potvrzuje I.M.

ochranu. Žalobce rozhodnutí Spolkové republiky Německo o zamítnutí žádostí o udělení mezinárodní ochrany a vyhoštění nerespektoval a pokračoval založit další žádost o udělení mezinárodní ochrany v České republice. Nerespektoval ani pokyn rakouské policie, již byl jasně instruován, že se má dopravit do zařízení pro žadatele o mezinárodní ochranu a pokračoval dále v cestě do cílové země, již byla Spolková republika Německo. Na území Rakouské republiky nesetřval do doby dokončení jeho žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Rakouskou republiku svévolně opustil ihned po podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany dne 30. 9. 2023. Žalobce tak cestuje mnoha členskými státy Evropské unie bez oprávnění, této skutečnosti si je vědom. Soud souhlasí s žalovaným, že z postupu žalobce je zřejmé, že v jeho případě nelze rozumně předpokládat, že by náhle své jednání změnil a respektoval by zvláštní opatření dle § 47 zákona o azylu. Také dle názoru soudu o neúčinnosti zvláštního opatření v případě žalobce svědčí jeho vědomé opuštění Spolkové republiky Německo po skončení řízení o jeho žádosti o udělení mezinárodní ochrany a založení žádosti nové v České republice. Je zcela zřejmé, že v jeho případě nelze uložení zvláštního opatření považovat za účinné. Zajištění žalobce soud považuje za zcela přiměřené účelu, který sleduje. Z výše uvedeného je zřejmé, že žalovaný hodnotil konkrétní skutkové okolnosti týkající se žalobce, jeho dosavadní chování, pobytovou historii a (ne) respektování veřejnoprávních povinností. Tvzení, že na území České republiky má žalobce přítelkyni, s níž před zajištěním sdílel společnou domácnost, však s ohledem na ostatní výše popsané skutkové okolnosti, nebyla způsobila rozptýlit důvodnou obavu, že by žalobce nedodržel zvláštní opatření, byla-li by mu uložena (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 1 Azs 262/2018-34). Zajištění žalobce proto soud považuje za zcela přiměřené účelu, který sleduje. Žalovaný vzal v potaz veškeré individuální okolnosti žalobcova případu. Krajský soud v této souvislosti zároveň odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 7 Azs 185/2016-23, v němž Nejvyšší správní soud uvedl, že „volba mírnějších opatření, než je zajištění žadatele o udělení mezinárodní ochrany, mezi něž lze řadit zmíněné zvláštní opatření, já vázána na předpoklad, že žadatel bude se státními orgány spolupracovat při realizaci tohoto opatření a že uložení zvláštního opatření je dostatečné k zabezpečení jeho účasti v řízení ve věci mezinárodní ochrany. Pokud zde existují skutečnosti nasvědčující tomu, že by žadatel správní řízení mařil, nelze přistoupit ke zvláštními opatření.“ V rozsudku č. j. 1 Azs 349/2016-48 Nejvyšší správní soud uvedl, že při posouzení účinnosti zvláštních opatření podle § 47 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, nelze odhlížet od důvodu zajištění a od toho, zda by uložení pouze zvláštního opatření nebyl zmařen cíl, k němuž by jinak zajištění směřovalo. Je proto namístě zohlednit pobytovou historii žadatele o mezinárodní ochranu, včetně případného maření předchozích rozhodnutí o správním vyhoštění, konec citace. Pobytovou historii žalobce a s ní související potenciální rizika žalovaný řádně zohlednil.

12. Vydáním napadeného rozhodnutí tedy nedošlo k porušení žádného ustanovení správního řádu ani zákona o azylu. Soud proto žalobu vyhodnotil jako zcela nedůvodnou a v souladu s ust. § 78 odst. 7 s.ř.s. ji zamítl.
13. O nákladech řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s.ř.s. tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť procesně úspěšnému žalovanému prokazatelně v souvislosti s tímto řízením žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí **lze** podat kasační stížnost ve lhůtě do dvou týdnů ode dne doručení tohoto rozhodnutí. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Brno, Moravské náměstí č. 6. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Ostrava 6. listopadu 2025

Mgr. Jarmila Úředníčková
samosoudkyně